

beskatning efter stigende Skala, saaledes at de større Arealer kommer til at betale forholdsvis mere Afgift end de mindre." Det Retfærdighedskrav, der er udtrykt i denne Udtalelse, tror jeg at kunne sige kun er meget ringe, hvis man overhovedet kan sige, at der er udtrykt noget Retfærdighedskrav deri. Der er ingen Tvivl om, at en retfærdig Beskatning af Jorden netop fremkommer ved, at der lægges lige Skat paa lige Jord, uanset om det Jordstykke, man er i Besiddelse af, er stort eller lille, større eller mindre. Efter mit Skøn vil det være uretfærdigt at beskattede de større Arealer efter en progressiv Skala, idet Jordbesiddelsens Størrelse slet ikke er Udtryk for Skatteevnen. Den, der besidder et større Jordareal, behøver ikke at være i Besiddelse af en større Skatteevne end den, der har et mindre. At ville hævde noget saadant er en uheldig Sammenblanding af Forhold, der ikke har noget at gøre med hinanden, og jeg kan sige, at Venstre vil ikke gaa med dertil, vi vil til enhver Tid modsætte os en saadan Ordning af Grundskatterne, thi det er ingen virkelig rationel Ordning, men det skal jeg senere komme nærmere ind paa.

Det Skattelovforslag, der blev fremsat her i 1920 af den tidligere Finansminister (Brandes), krævede indført en Grundskyld paa 5 pro mille og stillede i Udsigt, at der skulde svares en Bygningsafgift til Staten af de noget værdifuldere Bygninger. Vi tog den Gang det Standpunkt, at vi nok vilde gaa med til at indføre en Grundskyld til Staten, men dog ikke forinden vi kendte Vurderingen af 1920, og navnlig vilde vi ikke gaa med til den Promille, der var fastsat, idet vi hævdede, at Provenuet af denne Skat til Staten ikke skulde være væsentligt større end den hidtil indgaaede Skat, idet vi maatte hævde, at Skatten af fast Ejendom væsentlig maatte tilkomme Kommunen. Vi kunde selvfølgelig ikke gaa med til at bestemme nogen Promille, thi man kunde ikke vide, hvilken Promille der vilde være nødvendig for netop at faa det Beløb, vi skulde have ind. Derfor maatte vi modsætte os en Fastsættelse af Promillen paa det Tidspunkt, men vi var villige til at forhandle om det, naar Grundskyldsvurderingen forelaa. Endelig hævdede vi, at vi ikke ønskede, at der skulde foregaa nogen egentlig Forskydning af Skattebyrden hverken fra By til Land eller omvendt. Vi maatte ønske, at Forholdet i det væsentlige blev opretholdt, saaledes som det nu en Gang laa. Hvis man havde

fulgt den tidligere Finansminister Brandes' Forslag, vilde der nemlig være fremkommet en meget betydelig Forskydning. I 1918—19 betalte Københavns Kommune 26,7 pCt. af Ejendomsskylden til Staten, Købstæderne 15,7 og Landet 57,6, det hele blev 9894000 Kr. Hvis vi skulde have taget 5 pro mille af den afgiftspligtige Jordværdi, der nu er kommet frem ved den sidste Vurdering, vilde det være blevet 21792000 Kr. Derved vilde København være kommet til at betale 20 pCt., Byerne 12 pCt. og Landet 68 pCt., altsaa en Stigning for Landets vedkommende af mellem 10 pCt. og 11 pCt. Det var væsentlig København, der vilde faa Fordelen, og det finder vi ikke, der var nogen som helst rimelig Anledning til.

Jeg takker den højtærede Finansminister for, at han har taget Hensyn til disse Ønsker, saaledes som det nu er udtrykt i det foreliggende Lovforslag. Hvis man nu vil omregne Skatten paa fast Ejendom, saaledes som den falder til Stat og Kommune, og lægge den paa de afgiftspligtige Grundværdier, der er kommet frem ved Vurderingen i 1920, vil det vise sig, at København har afgiftspligtige Grundværdier til 870 Millioner — maa jeg for øvrigt for Københavns Vedkommende sige, at der er der langt det største Afdrag af Grundværdier, der ikke er afgiftspligtige —, Købstæderne 530 Millioner og Landet 2958 Millioner, i alt 4368 Millioner afgiftspligtige Grundværdier. København svarer heraf en Skat til Stat og Kommune paa 14 Millioner, Købstæderne paa 4,5 Millioner og Landdistrikterne paa 71,2 Millioner. Det vil sige, at Skatten paa fast Ejendom i Øjeblikket falder med 1,6 pCt. paa Grundværdien i København, 0,85 pCt. i Købstæderne og 2,4 pCt. i Landdistrikterne. Disse har altsaa en meget højere Skat paa fast Ejendom end Købstæderne. Hvis man nu tænker sig, at den tidligere Finansministers Forslag var blevet gennemført med 5 pro mille, vilde det give 12 Mill. Kr. mere om Aaret lagt paa disse Grundværdier, og man vilde da for Landets Vedkommende have været oppe paa ca. 3 pCt., hvilket forekommer mig at være en betænkelig Højde. De Forslag, der blev forelagt saavel af den tidligere Finansminister Dr. Brandes som af den tidligere Indenrigsminister, det ærede Medlem Hr. Rode, forudsatte jo, at man ikke til Stat og Kommune maatte gaa højere op end til 2½ pCt. og 1½ pCt. Værdistigningsskat. Jeg tror derfor, det var rigtigt, at man fra Venstres Side udsatte Behandlingen af